

extendat, ut possit simul in unum conjungere prædestinationem cum damnatione: et hoc modo est falsa et impossibilis propositio, quia repugnat divinæ præscientiæ habenti voluntatem adjunctam. Alio vero modo accipi potest, quod illa suppositio tantum sumatur ex parte subjecti et personæ: quia videlicet etiam si supponatur prædestinata, adhuc vere retinet potestatem peccandi et perseverandi in peccato, si voluerit, quanquam hæc potestas nunquam sit reducenda in actum prædestinationi contrarium. Et in hoc sensu est vera propositio. Ejusque ratio est, quia illa suppositio non immutat proprium modum agendi hujus potentia: neque est ex omni parte antecedens, quia non applicatur ad opus, nisi ex præscientia, quod voluntas libere operatur, si hoc, vel illo modo moveatur. Sic autem expedito antecedente, consequentia simpliciter neganda est, quia ad libertatem absolute et simpliciter sufficit hæc potestas, quæ vocatur in sensu diviso, quia vere et realiter manet in prædestinato potestas ad utrumque, non obstante prædestinatione Dei. Quod si hic manet aliquid obscuritatis, in capite sequenti amplius explanabitur.

CAPUT X.

EX PRÆDESTINATIONE NON SEQUI NECESSITATEM, AUT NON PECCANDI, AUT BENE OPERANDI IN SINGULIS ACTIBUS: UBI MAGIS EXPLICATUR CONCORDIA PRÆDESTINATIONIS CUM LIBERTATE.

1. *Prædestinatio non aufert libertatem.* — Supponimus Catholicam doctrinam contra hæreticos, præsertim Lutherum, et Calvinium, prædestinationem non auferre libertatem, etiam supernaturalium actuum, per quos mandatur executioni: nec enim hic locus postulat, ut in hac veritate probanda immoremur. Hinc ergo manifestum est, non pertinere ad prædestinationis efficacitatem, seu effectus, ut necessitatem inferat in modo operandi omnes, et singulos humanos actus, vel aliquem eorum, quibus perficitur, et comparatur ultimus prædestinationis effectus, alioqui prædestinatio auferret libertatem. Quod ergo nunc agimus, est, quomodo hæc duo conciliantur, cum prædestinatio infallibilis sit et immutabilis, ac proinde sit causa necessaria, id est, necessario inferens effectum.

2. *Opinio quorundam.* — Quidam dixerunt, concordiam in hoc positam esse, quod Deus non prædestinat, seu præfinit singulos actus, qui sunt media prædestinationis, per decretum

absolutum suæ voluntatis, quod ratione antecedit absolutam præscientiam talium actuum ut futurorum: sed tantum statuit absolute hominem salvare et justificare. Et ex vi hujus decreti offert media, quibus infallibiliter salvetur, non tamen ita, ut illa infallibilitas consistat in aliquo actu certo, et in particulari determinato cum omnibus circumstantiis ejus, sed in hoc, quod Deus ita dirigat voluntatem prædestinati, ut in hoc, vel illo actu tandem cooperetur. Atque ita fit, ut in particulari nunquam moveat Deus voluntatem prædestinati ex præfinito decreto, ut omnino hic et nunc velit, sed ex voluntate antecedente, seu simplici affectu, ut talis actus fiat: quod si voluntas prædestinati non resistat, sed cooperetur, jam illud medium est certum: si autem Deus præsciat prædestinatum restitutum in ea occasione, providet aliam, in qua moveat, et sic consequenter donec effectum consequatur.

3. *Dictus modus dicendi rejicitur.* — Hunc vero dicendi modum improbavimus in libro tertio, de Auxiliis, et supra, libro primo, aliquid tetigimus, quod hic repetere necesse non est. Displicet ergo hæc sententia primo et maxime, quia supponit, præfinitionem actus liberi in particulari et cum omnibus circumstantiis ejus repugnare libertati, ac proinde non posse hoc modo provideri, seu prædestinari a Deo actum liberum, quod videtur contra perfectionem divinæ providentiæ et contra modum loquendi Scripturæ, de potestate Dei ad immutanda corda hominum, libere etiam operantium. Secundo, quia supponit in Deo scientiam adeo limitatam et imperfectam, ut prænoscere non possit, quibus modis attrahi possit humana voluntas, ut hic et nunc, et in particulari simul infallibiliter velit et libere. Nam si hoc præmovit, facile poterit prædestinare absolute, ut actus fiat in particulari et libere fiat. Tertio, quia ille confusus modus præfinitionis actum liberum, est imperfectus et indignus, qui Deo tribuatur: imo nunquam attingere potest illum certitudinis gradum, qui ad decretum Dei absolutum, circa finem illo medio comparandum, necessarius est. Quæ omnia in citatis locis latius prosecuti sumus.

4. *Alius dicendi modus.* — *Fundamentum.* — Alii ergo, ut fugiant hoc extremum, in aliud incidunt dicentes, non solum præfinitse Deum intra se singulos actus, per quos prædestinati salvandi sunt, sed etiam præordinasse dare ad singulos talem motionem præviam et ex se adeo efficacem, ut non possit humana

voluntas resistere, quominus ipsi consentiat, sed physice prædeterminetur ad consentiendum hic et nunc et tali modo, tam quoad specificationem, quam quoad exercitium actus. Cujus sententiæ fundamentum in præsentia materia est, quia ad certitudinem et efficaciam prædestinationis est similis motio necessaria. Alioqui vero etiam fundari solet in hoc, quod ille præmovendi modus pertinet ad propriam et necessariam causalitatem causæ primæ: Concordiam autem inter hanc motionem et libertatem aliqui non explicant, sed dicunt esse admirandam et fide tenendam, etiamsi non intelligatur. Alii dicunt, quod licet illa motio tam efficax sit, nihilominus ex sapientia DEI est ita suavis, ut licet prædeterminet voluntatem ad unum, sola sua vi et efficacia, nihilominus faciat illam libere operari. Alii ad objectum recurrunt. Dicuntque ex vi objecti sic per intellectum propositi voluntatem indifferenter et absque necessitate moveri, idque satis esse, ut actus sit liber, etiamsi voluntas ipsa ab extrinseco agente ad unum determinetur. Alii denique confugiunt ad sensum compositum et divisum. Voluntate necessitatem ex suppositione, etiam antecedenti ad usum libertatis, non tollere, quominus actus sit liber, sed satis esse, quod voluntas ex se, ac nude sumpta sine tali suppositione sit indeterminata ad talem actum.

5. *Dicta sententia rejicitur.* — Hæc sententia non est ex professo a nobis hoc loco tractanda et examinanda, id enim fuse egimus in libris de Auxiliis, et aliud fortasse tempus, et occasio occurret illam exactius pertractandi. Nunc ergo solum asserimus, sententiam illam ad negotium prædestinationis necessariam non esse, quia potest certitudo prædestinationis alio faciliori modo, ac divinæ providentiæ, ac sapientiæ magis consentaneo salvari, ut mox explicabimus. Quod si necessaria non est, non censemus admittendam, quia non habet fundamentum in Scripturis vel sanctis Patribus aut antiquis theologis, et libertatem arbitrii ita deprimit, ut vix possit humana mente concipi, ideoque apta etiam non est, ad hæreticis resistendum. Nam dicere, concordiam hanc esse ineffabilem et non posse a nobis explicari, non satisfacit, tum quia fides non docet illud, unde ab his auctoribus redditur concordia inexplicabilis. Tum etiam, quia si quis diceret, Deum necessitare voluntatem, et nihilominus non tollere libertatem, esseque a nobis credendam concordiam actualis necessitatis simpliciter cum actuali libertate, non solum diceret rem inex-

plicabilem, sed etiam aperte repugnantem. Oportet ergo ut illa sententia declaret, quomodo non sit idem dicere, prædeterminationem ad unum ab extrinseco illatam conjungi cum indifferentia libertatis, quia illa prædeterminatio videtur esse necessitas simpliciter, cum ab extrinseco inferatur. Quare, quod talis motio suavis dicatur, faciet quidem, ut actus ab illa proveniens sit voluntarius, non vero, ut sit liber. Sola vero objecti propositio ex se indifferens, est quidem sufficiens ad potentialem libertatem, non vero ad actualem, si necessitas aliunde imprimatur ab extrinseco. Quia igitur nos non invenimus modum componendi libertatem cum suppositione antecedente usum ejus, et determinante physice facultatem operandi ad unam partem, ideo ad expediendam hanc difficultatem illa sententia non utimur.

6. *Assertio.* — Dicendum ergo breviter est, ideo prædestinationem non impedire libertatem in singulis actibus bonis, etiamsi illos præfinit: quia in executione, et ad extra non movet ad illos cum effectu præstandos, nisi per gratiam efficacem. Quæ gratia efficax ita movet voluntatem, ut libertatem ejus non impediatur, etiam quoad usum et actualem determinationem, quia movet voluntatem modo congruo ex præscientia conditionata, et ideo nihil superest in prædestinatione, quod huic libertati repugnet. Prima pars est D. Augustini, ubicumque de hæc materia loquitur. Nam hoc sensu, ait, eos qui vocantur ex proposito, non rejicere vocationem, nec resistere. Estque in eo valde notandum, non dicere, non posse repugnare, sed non repugnare. Quanquam, si aliquando priori modo loqueretur, exponendus esset juxta sensum compositum supra declaratum per conditionatam præscientiam. Ratio vero hujus partis est, quia hæc gratia efficax necessaria est ad finem prædestinationis, alias deficere posset. Et est etiam medium aptum, quia illa posita, infallibile est ponendum esse effectum: ergo. Altera vero pars breviter probatur, quia efficacia hujus gratiæ non consistit in physica prædeterminatione, cui voluntas non possit resistere: quia Concilium Tridentinum, sess. 6, definit, voluntatem ita operari, supposita Dei excitatione, ut possit ei resistere. Consistit ergo in motione congrua et accommodata voluntati juxta præscientiam Dei.

7. *Objectio.* — *Respondetur.* — Dicet vero aliquis: Ergo hæc gratia DEI non est secundum se efficax, sed ab hominis voluntate efficaciam accipit: quod videtur valde absurdum: cum ex efficacia talis gratiæ oriatur consensus volun-

tatis: alias posset homo de illo gloriari, utpote habito ex efficacia sua, et non gratiæ Dei. Sequela probatur, quia nisi voluntas hominis cooperetur, gratia Dei non erit efficax, ergo a voluntate est efficacia gratiæ. Respondetur concedendo primam consequentiam quoad priorem partem et negando illam quoad posteriorem: quia liberum arbitrium non comparatur, ad excitantem gratiam, de qua est sermo, ut causa ejus, neque illi aliquid confert, ut propterea dici possit eam reddere efficacem. Unde ad probationem negatur etiam consequentia: nam solum probat, liberum arbitrium esse concausam cum hujusmodi gratia ad consensum præstandum, quod longe diversum est.

8. *Quoddam notabile adhibetur.* — Ut autem res ipsa melius intelligatur, advertendum est, efficaciam gratiæ interdum sumi pro actuali efficientia ejus: nam omnis causa denominatur actu efficiens, seu efficax ab actuali efficientia sua, quæ non est aliud quam actio ejus. Aliquando vero sumi pro virtute, quam talis gratia habet ad movendum liberum arbitrium et efficiendum, ut efficiat, juxta illud: *Faciam ut faciatis*, et illud: *Ipsa est, qui operatur in nobis velle*, quia per hanc gratiam facit Deus, ut velimus, ut Augustinus exponit. Efficacia ergo priori modo sumpta pendet sine dubio a libero arbitrio, quia unica est actio quæ per se oritur ex libero arbitrio et gratia: et hoc modo dici potest liberum arbitrium elicere actionem gratiæ concomitanter, id est, coefficiendo unam actionem cum illa. Non tamen dicitur dare gratiæ efficientiam suam, quia illa actio prout efficitur a gratia, non est ex causalitate liberi arbitrii, quamvis in re actio illa non sit sine causalitate liberi arbitrii.

9. Loquendo autem posteriori modo (in quo nos loquimur, cum Augustino) de gratia præveniente efficaci, sic nullo modo habet gratia a libero arbitrio suam efficacitatem, sed potius ipsa gratia elevat liberum arbitrium, et dat illi virtutem agendi, quam virtutem ex se et ex perfectione sua habet talis gratia. Quia vero talis gratia quatenus efficax, non solum dicit virtutem agendi, sed ita agendi, ut infallibiliter habeat conjunctam actionem, hoc non habet illa gratia ex sola virtute physica et sibi connaturali, sed habet ex modo quo datur a Deo ex tali proposito et præscientia conditionata, quia jam præviderat, illam gratiam habituram effectum, si cum talibus circumstantiis daretur. Et ideo etiam quoad hoc habet efficaciam ab ipso Deo, quamvis non sine respectu ad liberum arbitrium, et ita etiam facile patet con-

cordia, nam ista gratia quantumvis efficax, quatenus præveniens est, non habet repugnantiam physicam cum dissensu liberi arbitrii, quæ intrinsece ex ipsis entitatibus seu rebus oriatur, quæ sola posset libertatem lædere, sed habet illam ex præsuppositione effectus futuri in præscientia Dei, quæ libertati non repugnat, ut sæpe declaratum est.

10. Hinc facile intelligitur, prædestinationem non minuere libertatem, etiam quoad perseverantiam in bonis actibus sine admixtione peccati mortalis. Probatur eodem modo, quia etiam hic effectus solum fit per gratiam efficacem multiplicatam. Sicut enim Deus movet ad primum actum, ita etiam movet ad secundum et alios consequenter: sicut ergo in singulis gratia operatur efficaciter et libere, ita etiam in collectione, seu continuatione illorum: neque in hoc invenio difficultatem novam.

11. *Dubium.* — Solum posset quis dubitare, an concedendum sit, omnem prædestinatum pro aliquo tempore esse confirmatum in gratia. Nam ex dictis videtur hoc sequi, quia omnis prædestinatus pro aliquo tempore recipit perseverantiæ donum, quod illi datur, ut infallibiliter non cadat a gratia: nihil autem aliud esse videtur confirmatio in gratia. Nihilominus auctores communiter non ita loquuntur et conantur discrimen ponere inter donum perseverantiæ et confirmationem in gratia: Et quidam aiunt, confirmationem addere revelationem, per quam homo fit certus se esse perseveraturum. Sed valde incertum hoc est, unde enim constat non solum apostolos, quos credimus in gratia fuisse confirmatos, verum etiam quoscumque alios habuisse hanc revelationem? vel quid confert talis revelatio ad operationem gratiæ, ut ad confirmationem pertineat? Alii dicunt, confirmatis negatum esse concursum ad peccandum: et ideo non solum non esse peccaturos, sed etiam non posse peccare; quod ad donum perseverantiæ, vel in omnibus prædestinatis necessarium non est. Et quidem facile credi potest, post Christum Dominum, in Beatissima Virgine ita factum esse, propter eximiam dignitatem ejus, cui tota illa perfectio quodammodo debebatur, et erat quasi connaturalis. De aliis autem confirmatis nullum est sufficiens fundamentum ad id asserendum et alioqui nec necessarium est, nec connaturale.

12. Dicere ergo possumus, donum perseverantiæ ex se conferri per ordinaria auxilia et dona gratiæ, hoc solum præstante et providente DEO, ut illa dentur congruis temporibus et in

eo numero, seu multitudine auxiliorum, quæ ad talem effectum sufficiant. Confirmationem vero in gratia addere propria et peculiaria dona et auxilia, per quæ Deus prævenit hominem in singulis actibus et præsertim in occasionibus peccandi, voluntatemque ejus moraliter efficacissime movet, non solum secundum præscientiam, sed etiam secundum virtutem auxiliorum, quæ licet non determinet volun-

tatem, ita ut etiam physice non possit resistere, moraliter tamen efficacissime illam inducit. Quæ efficacia simul cum alia congruitate ex præscientia, confirmationem præbet. Sic ergo confirmatio in gratia aliquid addit ultra commune perseverantiæ donum, ratione cujus non necessario sequitur ex prædestinatione, licet ad illam possit deservire, salva etiam libertate.

FINIS LIBRI TERTII.

INDEX CAPITUM LIBRI QUARTI

DE PRÆDESTINATIONE.

CAP. I. <i>Velitne Deus omnes salvare.</i>	CAP. III. <i>Denturne omnibus adultis media sufficientia.</i>
CAP. II. <i>Voluntas salvandi omnes qualis sit.</i>	CAP. IV. <i>An infantibus omnibus provideatur.</i>

LIBER QUARTUS.

DE

SUPERNATURALI PROVIDENTIA DEI

CIRCA ÆTERNAM SALUTEM REPROBORUM SEU NON ELECTORUM.

Hæc est secunda hujus operis pars, in qua de reprobatione dicere aggredimur: quia vero ultimus effectus seu terminus reprobationis est perpetua beatitudinis carentia, ideo ad intelligendum quo modo reprobi a consecutione beatitudinis deflectant necessarium est prius intelligere, quomodo in illam beatitudinem dirigantur, seu ordinentur per divinam providentiam, quod in hoc libro tractandum est. Et quoniam providentia supponit aliquam intentionem, seu voluntatem finis sibi proportionati, ideo dicemus prius de æterna volun-

tate, quam Deus habuit de ultima salute omnium illorum, quos ad gloriam efficaciter non elegit: deinde de mediis, quæ ad illum finem eis præparavit.

CAPUT I.

QUAM CERTUM SIT, VOLUISSE DEUM SALVARE OMNES HOMINES, ETIAM NON PRÆDESTINATOS.

1. *Gregorius simpliciter partem negativam amplexatus est.* — Hæc quæstio fundata est in